

Olympiade Latijn

Vergiliuswedstrijd 2020-2021

Helemaal voorop galoppeerde Ascanius naar het onrustige kamp, met verhit gemoed, zoals hij opgetogen de ruiterspelen aanvoerde. De menners waren buiten adem en wisten hem niet tegen te houden. "Wat voor plotse waanzin is dit? Wat nu?" riep hij. "Wat is jullie plan, jullie, onheilspellende vrouwen? Niet de vijand doen jullie in vlammen opgaan, evenmin de vijandige vloot van de Grieken, maar wel jullie eigen toekomstperspectief. Kijk dan toch, ik ben het, jullie Ascanius!" Pal voor hun voeten wierp hij de helm die hij zopas nog droeg. Met dit tooisel bracht hij schijngevechten ten tonele. Op dat moment snelt Aeneas toe en met hem een menigte Trojanen. De vrouwen vluchten verschrikt alle kanten uit, langs afgelegen stranden. Onopgemerkt zoeken ze hun toevlucht in bossen en – waar mogelijk – ook grotten. Ze hebben spijt van hun daad en schamen zich voor het licht. Tot inzicht gekomen herkennen ze hun mannen. Juno is uit hun hart. Maar hierdoor heeft de brandende vuurzee zijn genadeloos geweld nog niet getemperd. Onder het natte eikenhout brandt het getouw en braakt een dikke rookwalm uit. Een langzame gloed verteert de kielen: vernieling doordringt het hele scheepsruim. Heldenkracht noch uitgestorte waterstromen halen iets uit. Op dat moment scheurt de plichtsbewuste Aeneas het kleed van zijn schouders. Hij roept de goden te hulp en strekt zijn handen uit: "Almachtige Jupiter, als u nog steeds geen afkeer heeft van alle Trojanen tot de laatste man, als het zo is dat uw aloude gerechtigheid rekening houdt met menselijke noden, verjaag dan het vuur uit de vloot, Vader, nu meteen. Red het povere bezit van de Trojanen van de ondergang."

Olympiade Latijn

Vergiliuswedstrijd 2020-2021

Eerst reageerde Iulus. Zo monter als hij zijn ruiters
aanvoerde in het spel, zo vurig dreef hij zijn ros
naar het verstoorde kamp ; zijn rijmeesters, buiten adem,
bleken niet bij machte hem ook maar bij te houden.
“Vanwaar die plotse waanzin?” riep hij, “waar sturen jullie
toch op aan, onzalige stadgenotes? Geen kamp
der Grieken, niet de vijand zelf verbranden jullie,
maar je eigen hoop. Kijk hier ! Voor jullie staat
Iulus !” Voor hun voeten wierp hij zijn helm – nu nutteloos,
zo-even nog zijn tooi bij het schijngevecht.

Nu repte zich Aeneas, nu ook de troep Trojanen.
De vrouwen van hun kant, vervuld van angst, stoven
uit elkaar, verspreid over strand en wouden, tersluiks
op zoek naar rotsholten, mochten die maar ergens
te vinden zijn. Ze schaamden zich om hun drieste
plannen, en omdat ze het daglicht nog aanschouwen
mochten ; tot inkeer gekomen herkenden ze hun eigen
gezellen. Iulus' waanzin werd uit hun hart verdreven.

Maar daarmee kwam het ontembare geweld der vlammen
niet tot bedaren. Onder het vochtige hout smeulde
het touwwerk en blies traag een walm omhoog . Langzaam
verteerde die gloed de kiel en ; de plaag drong heel de romp in ;
en heldenmoed noch bluswater bleken van nut.

Toen rukte de vrome Aeneas het gewaad van zijn schouders,
streekte de handen uit, bad tot de goden om hulp :
“Almachtige Jupiter, indien u nog niet elkeen
van de Trojanen haat, indien uw aloude goedheid
zich enigszins ontfermt over menselijk leed,
laat dan de vlammen wegtrekken van de vloot ;
nu graag, vader ! En ontruk het schamele
bezit van de Trojanen aan de ondergang.”

Zo gedreven als hij zijn ruiters aanvoerde in de wedstrijd, zo gejaagd galoppeerde Ascanius voorop naar het kamp dat in rep en roer stond; hij liet de onthutste ritmeesters ver achter zich.

“Wat bezielt jullie opeens”, riep hij, “wat willen jullie bereiken, beklagenswaardige vrouwen?” Het is niet zo dat jullie de vijand en het vijandelijk kamp van de Grieken verbranden; jullie verbranden je eigen hoop ... Kijk, ik ben het, jullie geliefde Ascanius!”

De helm die hij droeg voor de schijngevechten trok hij van zijn hoofd en wierp hij voor zich uit.

Aeneas kwam haastig toegesneld, de horde Trojanen op zijn hielen.

Maar de vrouwen stoven angstig uiteen in alle richtingen langs de kust, ze zochten hun toevlucht in de bossen en ongemerkt probeerden ze zich te verschuilen in grotten, waar het kon. Ze hadden spijt van hun daad en durfden zich niet meer te vertonen; ze kwamen tot inkeer, ze herkenden hun volk weer en Juno hield hen niet langer in haar greep.

Maar de vlammenzee nam daarom nog niet af in kracht; diep in het vochtige eikenhout gloeide het traag walmende touw. Het smeulend vuur verslond de scheepskielen en de verwoesting drong door tot diep in het ruim. Noch mankracht noch bluswater kon de vlammen bedwingen.

Toen rukte Aeneas, vol ontzag voor de goden, zijn gewaad van zijn schouders en met zijn handpalmen naar de hemel gericht, riep hij de goden om hulp: “Almachtige Jupiter, als u de Trojanen nog niet haat tot de allerlaatste man, als aloude gerechtigheid zich nog bekommert om menselijk leed, zorg er dan nu voor, vader, dat de vloot ontkomt aan de vlammen en red de laatste bezittingen van de Trojanen van de ondergang.”